

ЖИВКА
БОЙКОВА
МАРИНОВА

художник

СЪДЪРЖАНИЕ:

ТВОРЧЕСКА БИОГРАФИЯ

ОТЗИВИ ЗА ЖИВКА МАРИНОВА

ДИПЛОМИ

НАГРАДИ

ПОРТФОЛИО

Живка Маринова е родена в България. Завършва специалност „Живопис“ в Националната художествена академия „Николай Павлович“ бакалавърска (2001г.) и магистърска (2003г.) образователно-квалификационна степен в ателието на акад. Светлин Русев. През 2021 г. защитава докторска дисертация на тема „Традиции, приемственост и съвременни практики в ателиетата по живопис в Националната художествена академия“.

През 2014 г. стартира своята преподавателска дейност в НХА като асистент на проф. Ивайло Мирчев.

От 2023 г., след успешно издържан конкурс за гл. асистент, е ръководител на „Ателие 50“ в специалност „Живопис“ в НХА.

Живка Маринова реализира седем самостоятелни изложби:

„Градини“ в галерия „Астри“ гр. София през 2009 г. ;

„Живопис“ в галерия-книжарница „София-прес“ 2012 г.;

„Париж“ в галерия „Импресия Арт“ през 2013 г.;

„Бряг“ в галерия „Астри“ през 2016 г.;

„Пейзаж“ в галерия „Видима“ гр. Севлиево 2016 г.;

„Улици“ в галерия „Астри“ 2022 г.,

“Разходка в Матера“ в Градската художествена галерия „Петко Чурчулиев“ в гр. Димитровград през 2023 г..

Участва в множество престижни съвместни проекти и общи художествени изложби, сред които:

„Убежище“ (2006 г. Галерия „Солерс“ гр. София),

Национална изложба „Салон 2011“ (Галерия „Шилка“ 6),

Национална изложба „Натюрморт и интериор“ (2016 г. Галерия „Шипка“ 6),

Национална изложба „Пейзаж“ (2017 г. Галерия „Шипка“ 6),

„Заедно“ (2017 г. ГХГ гр. Благоевград)

„Дискриминация“ (2003 г. „Nylon gallery“ гр. Истанбул),
„Посоки“ (2024 г. Галерия „Ларго“ гр. Варна),
Национална изложба „Паралелни светове“ (2024 г. Галерия „Шипка“ б)
и др.

През 2014 г. заедно с творци от различни европейски държави участва в проекта на ЮНЕСКО „Балканските мостове говорят“ в гр. Берат, Албания.

В Международния пленер „Вевчански видуванья“ - през 2010 г. и 2011г. с. Вевчани РСМ.

През 2018 г. взема участие в съвместна изложба на преподаватели от НХА и Централната академия за изящни изкуства в Пекин „Пътят на коприната: От традицията към съвременността“, осъществена в Имперски музей на изкуството гр. Пекин, КНР.

През 2004 г. с творбата си „Градини III“ Живка Маринова печели **Трета награда в Национален конкурс за млади художници, критици и куратори на Международна фондация „Св. Св. Кирил и Методий“**.

Със своя триптих „Път за никъде“ през 2012 г. Живка Маринова е удостоена с **Голямата награда за живопис в Национален конкурс за живопис, графика и скулптура „Алианц България“**.

През 2022 г. за картината „Наследство II“ получава **Наградата на Съюза на българските художници в Национална изложба за изобразително изкуство „Сливен 2022“**.

За творбата си „Ателието I“ авторката печели **Първа награда в Национална изложба „Есенен салон 2024“** гр. Габрово

ОТЗИВИ ЗА ЖИВКА МАРИНОВА

По повод изложбата „Градини“ в галерия „Астри“ проф. Десислава Минчева пише: „ ... тези картини не се нуждаят от моето мнение, обяснение или още по-малко - защита. Те са едни силно емоционални, но и дълбоко осмислени кътчета натура- така, както я е преживяла художничката.

Брилянтна, свежа и сложна - истинска живопис, самодостатъчна и въздействаща, живопис, която не те кара да се съмняваш в мотивите на създателя и...

Когато става дума за млад автор винаги стои едно клише, визиращо необясним ентузиазъм, незрялост, провокативност, което съдържа проява на леко снизхождение от страна на зрителя.

Слава Богу, за Живка не е валидно нито едно от тези определения. При нея, още в студентските и години прозираше силна синтетичност по отношение на формата и много плътен, жизнен колорит. Тя носи в себе си нещо от духа на модерната френска класика - като усет към боята и композицията, но и чисто индивидуален поглед към нашите вечни живописни и смислови проблеми и послания.

Именно понеже (според мен поне) Живка няма болните амбиции на част от поколението за вписване в някакви „световни“ стандарти, тя има големия шанс, изразявайки себе си и изследвайки чисто живописни задачи, да се доближи до стойности, неподвластни на прищевките на времето.

Нейните градини са всъщност някакви градини на духа. Витални, повече спокойни, отколкото драматични, независимо от силния експресионизъм на цвета и полагането му върху платното.

Те ми носят интелигентен оптимизъм и ме правят спокойна за бъдещото съществуване на живописиста...

Под усмихнатото лице на Живка се крие, мисля си, една уравновесеност (има я и в произведенията и!) и заедно с това - вечното съмнение на художник с високи критерии. Тя е категорична в изказа си, но малцина знаят колко възнения и коства всяко представяне и колко неподозирано ранима е. Бих се учудила, ако греша...

Естетиката и мярката, които изпълват платната на Живка, наравно със силният им енергиен заряд, са единственото лекарство против умората, преситата, умозрителността и претенцията за света, в който живеем.“

За изложбата в „Галерия-книжарница София Прес“ проф. Десислава Минчева пише: „...Онзи ден влязох в залата, за да видя картините и самата Живка заслепи светлината, бликаща от тях. Буквално! Тя си е такава - грееща. Излъчва нещо, заради което ти е хубаво да я срещаш – рядко качество! Съответно картините ѝ, като естествено отражение на създателя си, носят интелигентен и в никакъв случай наивен позитивизъм, категоричност и изразяват естетическа, превръщаща се в морална позиция.

Смея да твърдя, че познавам творчеството на Живка. Няма да забравя едни тежки и експресивни, голямоформатни пейзажи (май от Балчик, но какво значение има откъде са?) на „Шипка“ 6. Помня синтетичните и, т.нар. етюди - като студентка. Знам до известна степен какво прави в ателието си. Откривам сочните и като септемврийски праскови картини по пленери или в интернет. Виждала съм млечно-меките и зимни сюжети, градините, които рисува с необикновено зелено или лимонено жълто, което ту пробива пространството, ту създава амалгама от свежест и дълбочина едновременно.

Сега изложбата на Живка е подведена в една пастелна, топла, най-общо светла (повторение, но такава е) тоналност с вариации (или акценти) на уж „студено“ синьо – необходимият малък контрапункт. Живка притежава нещо изключително ценно за един художник – мярката. Мярката между

остра цветност и тишина, между абстрактност и конкретност, между експресията и интимността, между общото и детайла... все неща, на които никой не може да те научи...”

За картините на Живка Маринова проф. Ивайло Мирчев пише: „Непретенциозните сюжети – къщи, улици, дървета... са особено одухотворени от чувствителната ръка на младата художничка. Пейзажът се превръща не толкова в състояние на деня или нощта, или на определен годишен сезон, колкото в състояние на духа. Средствата са пестеливи, но подчинени единствено и изцяло на общото въздействие на картината. С тази своя серия Живка продължава една традиция в българския психологически пейзаж, започната от автори като Никола Петров, минала през Васил Бараков, Светлин Русев и много други големи български художници.” И още: „Живка е надарена с деликатна чувствителност, ярък изобразителен талант, мотивирана да следва пътя си тихо и неотклонно.”

Изкуствоведски анализ от Мариана Аврамова относно изложбата „Бряг“ публикува порталът за култура „Въпреки“: „...нейната зряла живопис в почти монохромна пастелна гама е дълбока, упойваща и благородна. Може натурата да е основа за нея, но пред платното тя се разделя с нея. Последователно и постепенно в тази софистицирана живопис тя ни предлага пълна цветова и композиционна перцепция. Дълбока и много богата на сложни нюанси и наблюдателни внушения Живка Маринова винаги ме е учудвала със спокойствието и задълбочеността си. Картините ѝ са привидно спокойни, но носят мощния усет за вътрешно духовно движение. Съзерцателна и жива тя е своеобразен откривател. Буквално от всяка ситуация и място може да извади мотив. Колкото и незначителен да е той, тя

прави от него картина. Живка Маринова постига това с пластична зрялост и веща подготовка.

В сложния еднокolorитен вихър се вижда активната роля на цвета. В монохромната амалгама тя създава магия от сложни цветови съчетания, в които се крият образи и внушения... Емоционално почувствани дълбоки обобщения и самотен цветен акцент и детайл. Извежда нещата до фин бравурен завършек, който създава усещане за абсолютна вгълбеност, подчинена на наситеността светло – тъмно. Цветна структура, която казва много и извежда естетиката като същност... Понякога използва големи цветни петна в движение, които набелязват обем. Гамата създава мекота в дълбокия, неподвластен на резки промени мотив. Понякога той е избелен от дългото експониране на слънце. Тази изпепеленост и светлинен контраст създават потайно и поетично звучене. В богато нюансираните пространства светлите тонове олекват, а тъмните натежават. В задния план по убежната линия гамата играе роля на композиционен фактор. Прибавя илюзия за дълбочина и пространство, в което зрителят постепенно прониква, преминава плавно от един план в друг. Несъзнателно продължава по нишката предложена му от автора в многобройни дълбочини и асоциативни варианти, в които попада, въобразява си ги, чувства ги.

Естествено той е поставен пред парадоксите на цветното виждане. Ефектът от редуването на светлина - сянка, светло - тъмно, топло - студено е баланс на противоположностите на микро ниво в едно прецизирано съдържание. Авторът не обяснява напълно, придава загадъчност и тайнственост с обобщените форми. Но винаги има конкретност на обекта, винаги можем да кажем кой и какъв е той както и трайно присъстват перспективни съкращения и въздушна перспектива, които

изграждат дълбочина и илюзорност. Това е едно видение за проникването в дълбочина, претворено в един разказ за духовните глъбини.“

За изложбата „Париж“ в галерия „Импресия-арт“ Любен Генов, председател на СБХ: „Може би изпадам в сантиментални подробности, но ако нашето присъствие сега тук има някаква конкретна цел, то моята е в желанието да споделя с Вас колко много харесвам пейзажите на Живка. В такъв случай, докосвайки се до нейната живопис, няма как да надмогна, а и не намирам за необходимо да го правя, и няма как да се дистанцирам от интимността в това преживяване. Едни от най-приятните мигове в живота за мен са свързани с утрото. Сладката самота на ранното ставане, даваща възможност да проследиш стопяването на нощта, угасването на мрака и притаяването преди разцъфтяването на деня, спускането на светлинния воал, нежността, с която светлината обвива всяка форма, свежестта на вдишванията, звучността и статиката на минутите привиден покой, предшестващи кипежа на делника... Правя опит да пресъздам това неописуемо състояние, защото е много близко до начина, по който ми въздейства нейната живопис, и до усещането, което ми носи отношението на Живка към пейзажа.

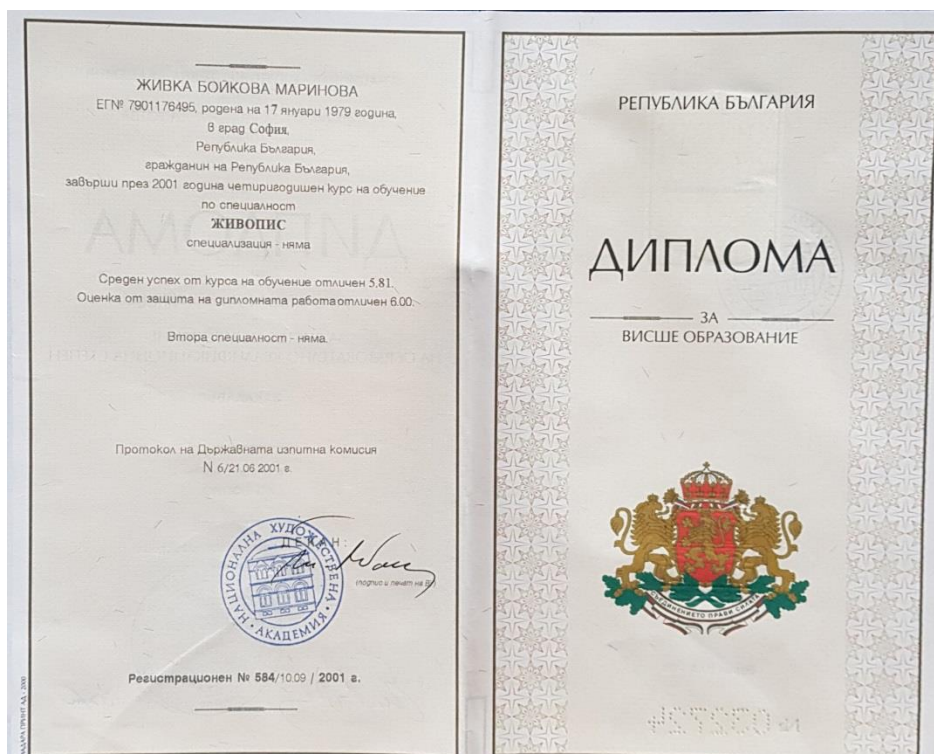
Онзи ден, когато влязох тук в галерия „Импресия Арт“, откъсвайки някакви жалки минути от „скъпоценното“ си задъхано ежедневие, признавам, не ми се тръгваше... Най-малкото ми се прииска да понеса под мишница със себе си към дома поне няколко от тези картини. Париж. Пейзажи от Париж. Безкрайните опияняващи разходки по набелязаните предварително маршрути и кулминациите на тържествуващите официални гледки или изгубването в изненадващи лични открития, случайни хлътвания из лабиринтите от тесни улички, извеждащи ни към места, които ни подаряват удоволствието непосредствено да се слеем с тях – свят, хем

нов, но и някак познат, очакван и неочакван, близък и чужд, романтичен, неангажиращ, лек, ефирен... И много светлина... Много светлина от тези прозрачно нарисувани в светлосиньо, светложелто, виолетово, бледожълто, охра, и все пак бели (според мен) пейзажи от Париж.

Живка е откровен живописец. Живописца и е откровение. Живописца за Живка е кауза. Ако мога поне малко да изведа мислите си извън рамките на личното отношение, но пречупени все пак през неговата призма, ще се опитам да причисля това, което Живка Маринова прави, като част от една тенденция, очертана от присъствието на още няколко нейни съмишленици от същото поколение, които редом с нея , без да са еднакви, а пластично дори много различни, по сходен начин заявяват силно присъствие и ясна позиция, отреждаща им достойно място на съвременната художествена сцена...”

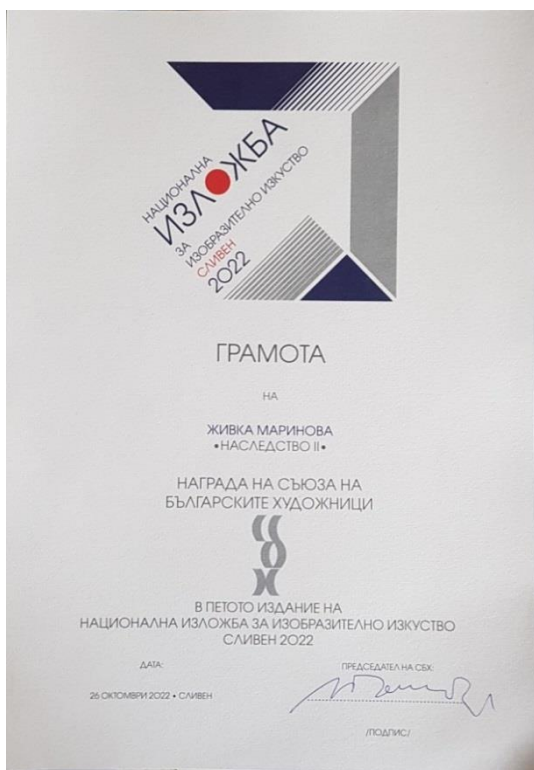
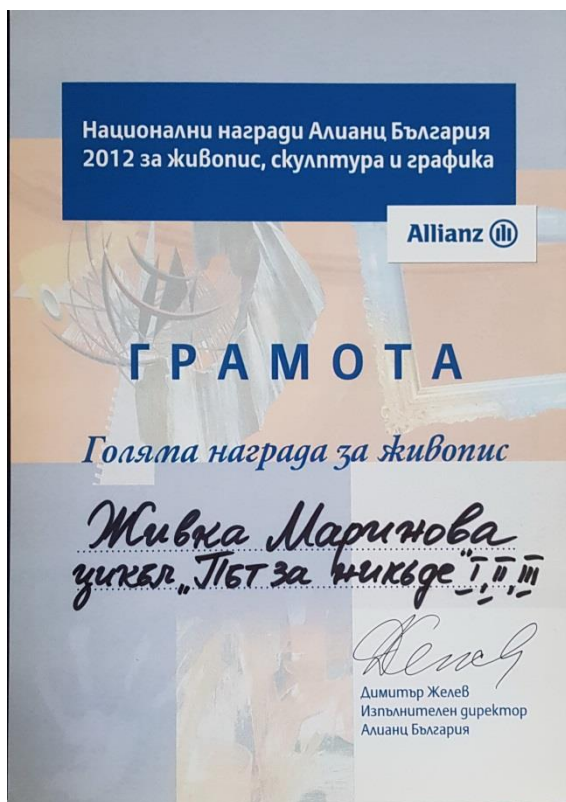
ДИПЛОМИ

   СЕРИЯ НХА 2021 № 	<p>НАЦИОНАЛНА ХУДОЖЕСТВЕНА АКАДЕМИЯ СОФИЯ</p> <p>ФАКУЛТЕТ ЗА ИЗЯЩНИ ИЗКУСТВА КАТЕДРА „ЖИВОПИС“</p> <p>ПРИСЪЖДА ОБРАЗОВАТЕЛНАТА И НАУЧНА СТЕПЕН</p> <p>ДОКТОР <small>(именно на лицето съгласно документ за самоличност)</small></p> <p>ПО 8.2 – ИЗКУСТВОЗНАНИЕ И ИЗОБРАЗИТЕЛНИ ИЗКУСТВА НА</p> <p>ЖИВКА БОЙКОВА МАРИНОВА <small>(именно на лицето съгласно документ за самоличност)</small></p> <p>Седмнадесети януари хиляда деветстотин седмдесет и дебета година Гр. София, Р. България <small>(дата и место на редане – грав/село, графика)</small></p> <p>ЗА ЗАЩИТЕН ДИСЕРТАЦИОНЕН ТРУД „ТРАДИЦИИ, ПРИЕМСТВЕНОСТ И СЪВРЕМЕННИ ПРАКТИКИ В АТЕЛИЕТАТА ПО ЖИВОПИС В НАЦИОНАЛНА ХУДОЖЕСТВЕНА АКАДЕМИЯ“ <small>(името на дисертационния труд)</small></p> <p>Двдесет и шест и ноември две хиляди двдесета и първа година <small>(дата на защита на дисертационния труд, изписана с цифри)</small></p> <p> Проф. ГЕОРГИ ЯНКОВ Ректор</p> <p>Регистрационен номер: 189 Издадена на 3 декември 2021</p> <p></p> <p> доц. д-р ЗАДРАВКА ВАСИЛЕВА Ръководител на изпитно, организирало подготовката и защитата на дисертационния труд</p> <p> проф. БОЖИДАР БОНАЧЕВ Претседател на научното жури</p>
---	---

НАГРАДИ

ПОРТФОЛИО

ЖИВКА МАРИНОВА

Балчик 2011

м.б. платно 50/70

Свечеряване 2011

м.б. платно 100/140

Горещ следобед 2011

м.б. платно 100/140

Късен следобед 2012

м.б. платно 97/125

Светъл ден 2013

м.б. платно 70/90

На тавана I 2016

м.б. платно 120/140

На тавана II 2016

м.б. платно 120/140

Слънчев ден 2016

м.б. платно 50/70

Синият следобед 2016

см.техн. платно 50/70

Светлина 2016

м.б. платно 50/70

Заливът 2016

м.б. платно 30/40

Розово небе 2016

М.б. платно 30/40

Буря 2016

м.б. платно 40/70

Дървета I 2017

м.б. платно 120/160

Дървета II 2017

м.б. платно 120/160

Македонски къщи 2010

м.б. платно 70/60

Червеният стол 2023

м.б. платно 30/30

Дървета 2014
м.б. платно 30/40